

9 9 1936

For Fælles Front af Landstingets Fjender!

**Til Deltagerne i det Radikale Venstres Landsmøde
i Odense den 9. og 10. Maj 1936.**

Fra Danmarks Kommunistiske Partis Kongres, der afholdtes i Paasken 1936, rettedes der en Henvendelse til Hovedledelserne for Socialdemokratiet, det Radikale Venstre og Retsforbundet med Forslag om Optagelse af Forhandlinger og Organisering af Samarbejde mellem de nævnte Partier ved det forestaaende Landstingsvalg. Henvendelsen har hidtil været behandlet af Socialdemokratiets Hovedbestyrelse, der kun delvis har besvaret den ved at erklære sig for Modstander af Samarbejde med Kommunisterne, medens Retsforbundets Hovedledelse foreløbig har besluttet at stille Medlemmer og Organisationer frit ved Landstingsvalget.

Vi gaar ud fra, at vor Henvendelse vil komme til Behandling paa Landsmødet. For at muliggøre den forsvarligste og bedst mulige Behandling af dette vigtige Spørgsmaal tillader vi os herved at tilstille samtlige Landsmødets Deltagere Ordlyden af den Beslutning, vor Partikongres traf i Spørgsmaalet om Landstingsvalget. Vi understreger som vor absolutte Opfattelse, at eftersom Venstre og Konservative med Sikkerhed kan forventes at gaa i intimt Valgsamarbejde for om muligt at bevare Landstingsflertallet, vil kun et Samarbejde af alle de Partier, som virkelig er Modstandere af det nuværende Landstingsflertal, kunne sikre, at Landstingsflertallet flyttes. Valgordningen bevirker, at der i hver eneste Kreds kan gaa faa eller mange Stemmer til Spilde, hvis de fire Partier (eller blot to af dem) opstiller hver for sig, men hvis de samles om fælles Lister — eller anden Form for Valgsamarbejde — vil Stemmespildet kunne reduceres til det mindst mulige.

Vort Parti er af den Opfattelse, at et Valgsamarbejde af Landstingets Fjender, hvorved der virkelig skabes positiv Mulighed for Landstingets Erobring, vil kunne virke saa begejstrende paa alle demokratiske Vælgere her i Landet, at de i større Tal, end det ellers kunde forventes, vil fylkes om Valgurnerne. Vi har i Konsekvens af hele vor Opfattelse besluttet under ingen Omstændigheder at opstille selvstændigt. Vi er imidlertid af den Mening, at Forhandlinger og Samarbejde alligevel maa anses for ikke alene gavnlige, men nødvendige for virkelig at sikre, at hver eneste Modstander af det nuværende Landstingsflertal møder frem ved Valget i September, og naar man tager i Betragtning den Holdning, Retsforbundets Hovedledelse

har indtaget, maa det ogsaa erkendes, at der bør føres positive Forhandlinger og indledes et positivt Samarbejde for at forhindre enhver Splittelsesopstilling.

Idet vi saaledes herigennem indanker Sagen for Landsmødet, aftrykker vi som oplysende Bilag det politiske Manifest, som blev vedtaget af vort Partis Kongres i Paasken. Det giver klar Besked om vor politiske Stilling og vor Politik i det hele taget, saaledes at eventuelle Misforstaaelser og Mistydninger af denne skulde være udelukket.

For DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

Aksel Larsen.

Beslutning om Landstingsvalget, vedtaget enstemmigt af D. K. P.s Kongres, Paasken 1936.

Landstinget har i dansk Politik altid været Reaktionens faste Borg. Under den gamle Grundlov sikrede den privilegerede Valgret Godsejerne og Pengemagaderne et solidt Flertal, og selv den mere frisindede Grundlov af 1915 indeholder saa reaktionære Bestemmelser, at Venstre og Konservative har kunnet opretholde dette Flertal efter, at de er blevet Mindretal i Vælgerbefolkningen.

Ved Hjælp af Landstings-Flertallet har disse Partier faktisk kunnet spille en afgørende Rolle i dansk Politik, Regeringspartiernes Valgsejre tiltrods.

Landstinget har virket som Bremseklods for en frisindet demokratisk Udvikling, og det har i særlig Grad følt sig som Beskytter af den besiddende Klasses økonomiske Interesser samtidig med, at det kynisk har hindret selv den ringe Hjælp til de Arbejdsløse, som Regeringen stillede Forslag om i Vinter.

Landstinget har ikke blot direkte været en Hindring for frisindet Politik, men er ogsaa af Regeringen blevet benyttet som Undskyldning og Begrundelse for mange af dennes udemokratiske og reaktionære Forslag og Standpunkter.

Denne uværdige Tilstand maa nu høre op.

Ved Landstingsvalget i Efteraaret bør alle demokratiske og frisindede Kræfter sættes ind for at tilføje Landstings-Reaktionen et afgørende Nederlag.

De reaktionære Valgbestemmelser er imidlertid til stor Fordel for det nuværende Flertal, og kun et nøje Samarbejde af alle demokratiske og frisindede Partier kan med fuld Sikkerhed garantere en Valgsejr over Reaktionen.

En saadan vil betyde, at Demokratiets gamle Krav: Ingen over og ingen ved Siden af Folketinget, nu endelig kan opfyldes. Landstinget skal udslettes af dansk Politik.

Den nødvendige Grundlovsændring, der naturligt ogsaa maa omfatte Indførelse af 21 Aars Valgret til Folketinget, vil efter en Valgsejr let kunne lade sig gennemføre.

Landstinget vil heller ikke mere kunne modsætte sig Foranstaltninger, der afhjælper Arbejdsløsheden, fremskaffer anstændige Levevilkaar for den arbejdende Befolkning paa Land og i By, samt sikrer de Arbejdsløse en tilstrækkelig Understøttelse. En effektiv Lejerbeskyttelse vil kunne gennemføres.

Der bliver Mulighed for en fuldstændig Omlægning af de indirekte Forbrugs- og Toldskatter til direkte Skatter med stærkt stigende Skala. En

demokratisk Valgsejr vil endvidere fjerne det sidste svage Paaskud for, at reaktionære Befolkningslag ene af alle har Lov til at opretholde frivillige bevæbnede Skyttekorps, og disse bør omgaaende forbydes.

Endelig vil et nyt Flertal i Landstinget muliggøre en Demokratisering af Kommunalvalgloven allerede til Valgene i Foraaret 1937, saaledes at Valgretsaldere nedsættes til 21 Aar og de reaktionære Skatte-, Opholds- og Fattighjælpsbestemmelser ophæves.

For at yde sit Bidrag til Fremskaffelsen af dette nye Flertal og Gennemførelsen af ovennævnte Krav, som det meget store Flertal af Befolkningen staar samlet om, udtaler Danmarks kommunistiske Parti, at det afstaar fra at opstille selvstændige Lister ved Landstingsvalget, og Partiet opfordrer samtidig saavel Socialdemokratiet som det Radikale Venstre og Retsforbundet til sammen med os at gennemføre en samlet demokratisk og frisindet Enhed i Kampen mod de reaktionære Partier.

Det gælder nu Afslutningen paa en hel Epoke i Danmarks politiske Historie.

Venstre og Konservative maa berøves den sidste Mulighed for at præge Lovgivningen, og Demokratiets lange Kamp mod Reaktionen maa krones med Landstingets Afskaffelse.

Her er smaalige Hensyn til de enkelte Partiers Antal af Valgmænd ikke paa sin Plads, her gælder det at samle Rækkerne til det afgørende og knusende Slag mod det arbejdende Folks Fjender.

Landstingsvalget baade kan og skal vindes af Demokratiets og Frisindets Kvinder og Mænd, og Vejen er banet for en økonomisk og politisk Lovgivning til Gavn for Befolkningens store Flertal.

Politisk Udtalelse,

vedtaget enstemmigt paa Danmarks Kommunistiske Partis Kongres i København, Paasken 1936.

Danmarks kommunistiske Partis 14. Kongres tilslutter sig helt og fuldt den Analyse og Vurdering af Verdenssituationen, som blev givet af Kominterns 7. Verdenskongres og paa Grundlag af hvilken Verdenskongressen trak Linierne op for det internationale Proletariats fælles Kamp mod Krig, Fascisme og Kapitalisme.

Udviklingen efter Verdenskongressen har fuldtud bekræftet disse Beslutningers Rigtighed. Den internationale Situation kendetegnes idag fremfor alt af de fascistiske Staters aggressive Krigspolitik, af de vældige Kaprustninger og den overhængende Krigsfare, samt af Reaktionen og Fascismens ihærdige Forsøg paa at øge sin Indflydelse og vinde nye Positioner. Paa den anden Side kendetegnes Situationen af Socialismens endelige og afgørende Sejr i Sovjetunionen samt af den konsekvente Fredspolitik, som det mægtige Sovjetland følger internationalt. Fascismens Magterobringer i Tyskland og Østrig, de skærpede reaktionære Fremstød mod den arbejdende Befolkning i de kapitalistiske Lande, den overhængende Krigsfare og samtidig Socialismens verdenshistoriske Sejr i Sovjetunionen har bidraget kolossalt

til, at Stemningen for Enhedsfront i Arbejderbevægelsen mod Kapitalisme, Krig og Fascisme er vokset i alle kapitalistiske Lande. I Lande som Frankrig og fremfor alt Spanien er der, takket være denne Enhedsfront, naaet straalende Resultater, som maa tjene den danske Arbejderklasse som Eksempler, som giver os nye kraftige Impulser for Kampen mod Kapitalisme og Reaktion, for Kamp for Socialismen.

Krisepolitik og Militærpolitik i Danmark.

I Danmark er det lykkedes Kapitalistklassen for *sit* Vedkommende at overvinde Krisens værste Følger, idet den gennem en ustandselig Offensiv har aftvunget Arbejderklassen Position efter Position og væltet Krisens Byrder over paa den arbejdende Befolkning, frem for alt paa Arbejderklassens og de arbejdende Landbrugeres Skuldre. Fascistisk indstillede LS-Førere har søgt at samle Landbrugerne til Kamp for Storaagrarnes økonomiske og politiske Krav. De har gennemtvunget Kornlov, Brødfordyring, Kronesænkning og andre Foranstaltninger og stiller stadig nye ublu Fordringer, hvis Opfyldelse betyder en yderligere Udplyndring af den arbejdende Befolkning. Arbejdskøberne har gennem Lockouten indledt en ny Offensiv mod Arbejderne og bebuder nu kynisk at ville gennemføre en Række Prisforhøjelser. Tyske og danske Nazister og KU-Fascister tilstræber aabent Oprettelsen af det fascistiske Diktatur. Det reaktionære Landstingsflertal har afvist selv de beskedneste Forslag om Hjælp til de Arbejdsløse, og da Regeringen til Skade for Arbejderne foreslog Mæglingsforslaget gjort obligatorisk, forværrede Landstinget yderligere denne Lov ved sammen med de Radikale at gennemtvunge tvungen Voldgift. Regeringen er overalt veget tilbage og har givet efter for den politiske og økonomiske Reaktions Krav, skønt den vidste, at det Flertal i Befolkningen, der gav den Valgsejren af Oktober 1935, *kræver* og er parat til *aktivt at deltage* i Kampen for *en Krisepolitik, der økonomisk gavner den arbejdende og forbrugende Befolkning*, medens Byrderne paalægges Overklassen — en Politik, der sætter en Stopper for de reaktionære Partiers og nazistiske (eller nazificerede) Forbunds Anmasselser — en Politik, der sikrer Bibeholdelse og Udvidelse af Folkets forfatningsmæssige Rettigheder. Udenrigspolitisk har saavel Borgerskabet som Regeringen slaaet Følge med Hitler-Tyskland og modarbejdet Sovjetunionens Fredspolitik. Dele af Overklassen har ved flere Lejligheder vist sig rede til at opgive Danmarks nationale Selvstændighed, og Regeringen har ofte indordnet sig direkte eller indirekte under Hitler-Tysklands Vilje. Den konservative Militærklikes Krav om Oprustning bliver ikke alene *ikke afvist*, men endog *velvilligt modtaget* af Krigsminister *Alsing Andersen* paa Regeringens Vegne.

I denne Situation bliver det den altoverskyggende Opgave for Dan-

marks Arbejderklasse og arbejdende Befolkning: i Fællesskab og Enighed at organisere Kampen mod Kapitalisme og Reaktion og fremfor alt med *alle* Midler at bekæmpe Krigen og Militarismen, at arbejde med paa at bevare Verdensfreden og forhindre Tysklands og Japans Fascistregeringer i at paabegynde Verdenshistoriens største og mest forbryderiske Folkemyrderi og derved bringe navnløs Gru og Elendighed over Alverdens Folkeslag.

Enhver Tale om, at dette ikke vedkommer os, og at Danmark nok vil kunne holde sig udenfor, maa afvises. Hitler-Tyskland truer idag direkte Belgien, Frankrig, Østrig, Tjekoslovakiet og Litauen med Krig, det forbereder sammen med Japan Krigen mod Sovjetunionen, og dets Planer er altfor aabenbare og velkendte til, at der kan være Tvivl om, at ogsaa Skandinavien, men i Særdeleshed Danmark, maa regne med at blive overfaldet af Tyskland det Øjeblik, Hitler begynder Krigen, hvad enten denne saa rettes mod Vest eller Øst.

»Freden dræber Hitler!«

Krigen forhindres ikke ved Imødekommenhed og Indrømmelser til Hitlerregeringen, som tværtimod bliver grovere og frækkere i sine Krav, jo mere Svaghed den mærker hos andre Stater. Talen om, at et øget Militærberedskab til de reaktionære danske Generalers og Officerers Disposition skulde kunne redde Danmark for Krigens Gru og for fremmed Undertrykkelse, er falsk og Folkebedrag. Kun en Mobilisering af Fredsviljen i Danmark som i hele Verden og kun en Organisering af Freden paa et saadant Grundlag, at Hitler-Tyskland trods alt ikke vover at paabegynde Krigen, er i Stand til at bringe den tyske Fascismes Planer til Forlis. Samtidig vil selve Fredens Bevarelse ramme Hitler-Fascismen dødeligt og være den kraftigste Hjælp til det tyske Folks Frigørelseskamp. Derfor gælder det at mobilisere og organisere Fredsviljen i vort Folk og derved at tvinge Regeringen til i sin Udenrigspolitik i Folkeforbundet og andetsteds at understøtte alle de fredsfremmende Kræfter, som med Sovjetunionen som førende Fredsmagt arbejder paa at forhindre Krigen.

Samtidig hermed maa Militarismen og den militaristiske Agitation bremses og modarbejdes. Hele dette Arbejde maa udføres forbundet med den arbejdende Befolknings almindelige Kamp mod Reaktionen og mod den kapitalistiske Krisepolitik og Undertrykkelse herhjemme.

Fælles Interesser – fælles Kamp!

I denne Kamp har hele den arbejdende Befolkning, Arbejderklassen i By og paa Land, arbejdende Bønder, Fiskere, Haandværkere, mindre Næringsdrivende og alle Intellektuelle i Virkeligheden samme Interesser, og de bør derfor forenes til fælles Kamp om at søge gen-

nemført en Krisepolitik, der gavner den arbejdende Befolkning og viser Reaktionen Fremstød tilbage. Kongressen er af den Opfattelse, at denne Kamp i første Række maa føres for følgende Krav:

Alle skal have Arbejde. Der skal gennemføres en Beskæftigelsespolitik, hvorved der skabes Arbejde til alle ledige Hænder, dels gennem Forbedring af Landbrugets Stilling, dels gennem Iværksættelse af store offentlige Arbejder og dels ved Gennemførelse af en passende Arbejdstidsforkortelse med Lønudligning.

Arbejderklassens Arbejds- og Lønforhold maa forbedres, baade fordi Lønningernes Værdi reelt er faldet paa Grund af de senere Aars Prisstigninger, og dels fordi Industriherrerne og Aktionærene for hvert Aar henter større Gevinster hjem paa Trods af Krisen, takket være Arbejdernes Slid. Landarbejdernes, Kvindernes og Ungdommens Lønninger maa hæves, og Principet om *lige Løn for lige Arbejde gennemføres*. Ophævelse af Særlove som Søloven, Lærlingeloven og Medhjælperloven samt Indførelse af en virkelig Arbejderbeskyttelseslovgivning.

Kapitalistklassens Flaaning af de arbejdende Landbrugere maa høre op. En virkelig Gældssanering med passende Nedskrivning af Gælden og Nedsættelse af Renten maa gennemføres paa Kapitalisternes og ikke paa Statens, dvs. den arbejdende Befolknings Bekostning. Gældssaneringen maa kun komme Ejere af Landbrugsejendomme til Gode, naar de giver deres Landarbejdere ordentlige Arbejdsforhold og Lønninger. Gennem skarpest mulig Kontrol med den kapitalistiske Mellemandhandel og Monopoldannelser paa Prisomraadet samt ved Ophævelse af de indirekte Skatter og Afgifter sikres der Landbrugerne en ordentlig Betaling for deres Arbejde, uden at de Priser, Forbrugerne skal betale, forhøjes. Udstykningen fremmes, og der ydes af Staten rentefri Laan til Indretning af de nye Brug.

Hjælp til Fiskere, Haandværkere og mindre Næringsdrivende i Lighed med de Hjælpeforanstaltninger, der er foreslaaet for Landbrugerne. Ophævelse af Havneafgifterne for Fiskere.

Gennemførelse af en effektiv Priskontrol, hvorved den forbrugende Befolkning sikres mod at blive flaaet af profitbegærlige Kapitalister.

Bekæmpelse af Truster, Karteller og Monopoler.

Omlægning af Skattebyrderne gennem Afskaffelse af alle de indirekte Skatter, som skaber Varefordyrelse for den brede Befolknings Forbrug. Indførelse af stærkt stigende Skatter paa Indkomst og Formue, parret med ligefrem *Konfiskation* af Kapitalisternes aabenbare Krisegvinster.

Forbedring af Sociallovgivningen, saa alle de Arbejdere, hvem Samfundet nægter Beskæftigelse, faar taalelige Levevilkår, og saa Invalidernes, de Gamles og de Syges Kaar forbedres, parret med Ophævelse af Straffelovens Tvangsfødselsparagrafer.

I Forbindelse med Igangsættelse af offentlige Arbejder til Arbejdsløshedens Bekæmpelse gennemføres et *udvidet Byggeri af gode og moderne Boliger*, hvis Huslejer er overkommelige for Arbejderne. Gennemførelse af Lejerbeskyttelse.

Erobring af demokratisk Flertal i Landstinget med det Formaal helt at afskaffe Landstinget og samtidig sikre Udvidelse af Befolkningens forfatningsmæssige Rettigheder gennem Nedsættelse af Valgretsaldern, Ændring af Kommunalvalgloven, Beskyttelse af Møde- og Trykkefriheden osv.

Mod Oprustning, for Fjernelse af alle de reaktionære og fascistiske Officerselementer fra Hæren. Gennemførelse af Demokrati i Hæren med politiske Rettigheder for Soldaterne.

Udenrigspolitik i Fredens Interesse. Samarbejde med Sovjetunionen og de Lande, som støtter Sovjets Fredspolitik. For samlet og kraftig Optræden af alle Stater mod en eventuel Angriber.

Erfaringen lærer, at kun naar Arbejderklassens faglige Organisationer er uafhængige og selvstændige, og der indenfor dem hersker gennemført Demokrati, saa Medlemmernes Afgørelsesret er sikret, kan den arbejdende Befolkning effektivt bekæmpe Kapitalismen og Reaktionen og sikre sig Varetagelse af sine Interesser. Derfor maa der kæmpes mod hele den faglige Tvangslovgivning, Forligsmandsloven og den tvungne Voldgift samt alle Forsøg paa indenfor Fagforeningerne at berøve Medlemmerne deres Bestemmelsesret saavel over Forbundsanliggender som over Løn- og Arbejdsvilkaar m. m.

Den arbejdende Befolkning i Danmark har hidtil ikke været i Stand til at udnytte de vældige Kræfter, den besidder, fordi den har været splittet og opdelt i forskellige Grupper og mellem forskellige Partier. *Kongressen er af den Opfattelse, at denne Splittelse nu maa overvindes, og dette kan hurtigst ske derved, at alle, som er enige om Gennemførelse af bestemte Forholdsregler i Kampen mod Reaktionen, samles til fælles Kamp for disse Forholdsreglers Gennemførelse. Kongressen erklærer, at Kommunisterne er beredt til et saadant Samarbejde, og den vender sig i første Række til Socialdemokratiet og til de socialdemokratiske Vælgerforeningsmedlemmer med Opfordring til nu at lære af Erfaringerne i andre Lande og at organisere Arbejderklassens mægtige Enhedsfront, der kan besejre enhver Modstand.*

Kommunisterne vil arbejde paa dette Grundlag indenfor alle Arbejderbevægelsens Organisationer og i første Række indenfor Fagforeningerne, hvor vi vil tage Stilling til alle Forslag *rent sagligt* paa Grundlag af Forslagenes reelle Indhold og Betydning, men aldrig ud fra Hensynet til, hvem der har stillet Forslagene. Ligeledes vil Kommunisterne ved Valg af Bestyrelse og Tillidsmænd altid give deres Stemmer til de bedste, der er foreslaaet, uden Hensyn til hvilket Parti de maatte slutte sig til. Vi véd, at *en lille Lederklike* i Socialdemokratiet under Førerskab af HIPA-Centralen forfølger den *stik modsatte* Politik i Fagbevægelsen med det Formaal at lamme dens Slagkraft og hindre Medlemmernes enige og fælles Kamp. *Vi opfordrer de socialdemokratiske Arbejdere til ikke at tolerere dette Splittelsesværk, men at stille sig paa samme saglige Grundlag som vi, hvorved Fagbevægelsens Styrke bliver mangedoblet.*

Folkefront mod Frisindets Fjender!

Kongressen vender sig til hele den arbejdende og frisindede Befolkning med Forslag om Etablering af den fælles Folkefront til Kamp mod Folkets og Frisindets Fjender. Vi Kommuniste er af den Opfattelse, at det kapitalistiske Samfund uundgaeligt gaar sin Undergang

imøde og vil bryde sammen under den arbejdende og udbyttede Befolknings Stormløb, efter hvis Sejr Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne vil blive ophævet, og der tages fat paa Organiseringen af *det klasseløse, socialistiske Samfund*. Vi er imidlertid klar over, at saalænge Kapitalismen bestaar, maa Arbejderbefolkningen naturligvis kæmpe for sine Interesser indenfor det kapitalistiske Samfund, og til disse Interesser hører *Bevarelse og Udvidelse af de forfatningsmæssige Rettigheder samt Kamp mod Udbytning, Kapitalisme, Reaktion og Krig*.

Vi er beredt til i denne Kamp at gaa sammen med alle Partier, Grupper og Organisationer, som ligeledes er interesseret i Kampen for *Frisind og Fremskridt, for Demokrati*. Vi anser det for tvingende nødvendigt at tilvejebringe Enighed i denne Kamp *netop nu, hvor Fascismen og Reaktionen truer saa stærkt ogsaa herhjemme, og hvor den kommende Krigs Slagskygge rejser sig truende umiddelbart over vore Hoveder*. Alle Detaljer, som ellers maatte skille, maa nu fejes til Side som uvæsentlige overfor det Hovedformaal: *at slaa Reaktionen tilbage og at forhindre Krigen!*

Kongressen udtaler, at Kommunisterne naturligvis ikke ønsker den siddende socialdemokratisk-radikale Regering erstattet med en reaktionær eller endog en fascistisk Regering, men de forbeholder sig deres fuldeste Ret til Kritik af Regeringen, som i hele sin Politik viger tilbage for Reaktionen og faktisk gennem sine talrige Indrømmelser og gennem sine mange arbejderfjendske Love desorganiserer Arbejderklassen og bereder Vejen for Fascismen.

Kongressen paapeger, at i denne Kamp spiller Ungdommen den største Rolle, men den fastslaar med Beklagelse, at den arbejdende og frisindede Ungdom i Danmark *enten overhovedet ikke* er organiseret til politisk Kamp eller er delt imellem en Række relativt smaa politiske Ungdomsorganisationer eller endog, direkte eller indirekte, organisatorisk befinder sig i Kølvanet af Bagstræbets og Reaktionens Partier. Det er Ungdommen, Folkenes Fremtid skal bygges paa, og vi opfordrer derfor til Organisering af Ungdommens Enhedsbevægelse mod Krig, Reaktion og Fascisme.

Kongressen fastslaar, at Befolkningens overvældende Flertal er interesseret i denne Kamp, og at de Kræfter, der staar til Raadighed for at sikre Sejren, i Virkeligheden er kolossale, naar de kun organiseres og tages i Brug paa rigtig Maade. Derfor appellerer Kongressen til Danmarks Arbejderklasse og frisindede Befolkning om her i Landet at følge Appellen, som Kammerat *Dimitrow* gav paa Verdenskongressen, at sammensvejs den enige Folkefront til Kamp mod Folkets og Frisindets Fjender.